

Jongen te huur

Jongen te huur

Kolet Janssen

© 2016 by Kolet Janssen & vzw de Scriptomanen
Printing On Demand gefaciliteerd door mijnbestseller.nl
info@inter-actief.be - www.scriptomanen.org

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1

Waarin Tobias zich mobiel opstelt

Tobias ziet de wereld door een smalle rechthoek. Alsof hij door een brievenbus kijkt. Alleen zit hij niet in een brievenbus, maar in een manshoge knalgele gsm uit plastic die op zijn rug met klittenband is vastgemaakt. Zijn benen en zijn armen steken eruit, maar zijn hoofd zit binnen. Enkel voor zijn ogen is er een spleet. Zo loopt Tobias door het winkelcentrum. Met zijn rechterhand deelt hij flyers uit. 'Zo goed als gratis bellen met Close Ring', staat erop.

Mensen nemen ze gedachteloos aan om ze even verder op de grond te gooien. Soms maakt iemand een afwerend gebaar. De meeste mensen kijken langs hem heen alsof hij echt van plastic is. En alle kleuters duwen op de knoppen op zijn buik.

In het binnenste van de reuzenmobiel is het bloedheet. Tobias heeft niet meer dan een T-shirt aan, maar hij voelt het zweet in een beekje tussen zijn schouderbladen naar beneden lopen.

'Kijk, een rechthoekige banaan!' lacht een magere jongen met rood piekhaar tegen zijn vrienden. Tobias kan niets terugzeggen. Voor zijn mond is geen spleet voorzien. Zijn ogen glinsteren kwaad door de spleet, maar de jongens zijn al weg.

Nu blijft er iemand vlak voor hem staan. Tobias ziet een kruin met kort, zwart haar. De spleet is te smal om meer te kunnen zien, en het plastic van zijn gsm-lijf is te stijf om te buigen. Hij doet een stap achteruit en dan pas herkent hij Jozefien.

Jozefien tuurt met lichtjes dichtgeknepen ogen naar zijn oogspleet. 'Ben jij het, Tobias?' vraagt ze. Ze kijkt naar zijn

voeten en lacht. Minstens maat 44. 'Ja dus. Moet je nog lang?'

Tobias steekt vier vingers in de lucht.

'Kun je niet praten?' giechelt Jozefien. Ze kijkt op haar horloge. 'Zal ik je om vier uur oppikken bij de Close Ringshop?'

Tobias stoot een kreunend geluid aan, dat 'ja' moet betekenen.

Jozefien schiet in de lach. 'Je moet toch eens een nieuwe beltoon downloaden', zegt ze. Ze zwaait nog even met de gele flyer. Dan verdwijnt ze tussen de mensen. Tobias schrijdt verder door de winkelwandelstraat en deelt zijn strooibiljetten uit. Hij houdt zijn horloge voor zijn oog-spleet. Nog een halfuur. En daarna nooit meer, dat zweert hij.

Hoofdstuk 2

Waarin vele financiële ideeën de revue passeren

‘Je ruikt naar plastic’, zegt Jozefien.

Ze zitten met een cola op de rand van een bloembak naast een buurtwinkel. Tobias heeft het gevoel dat hij er wel vijf na elkaar op kan. Hij drinkt in één slok zijn blikje halfleeg. Misschien kan hij nu weer praten?

‘Hoeveel heb je verdiend?’ wil Jozefien weten.

‘Vijftien euro’, zegt Tobias. ‘De smeerlappen hebben me een euro minder gegeven dan afgesproken, omdat ik hun stomme pak beschadigd heb.’

Bij het omkleden had Tobias zo haastig aan de klittenband gerukt, dat die aan de bovenkant was losgescheurd.

‘Vijftien euro voor vier uur voor gek lopen’, herhaalt Tobias somber.

Jozefien kijkt hem aan en begint te giechelen.

‘Ik moest me wel inhouden om niet op je knopjes te duwen’, lacht ze.

Tobias wordt rood. Jozefien is zijn buurmeisje. Hij kent haar al van toen hij vijf was en in het huis naast haar kwam wonen. Ze is even oud als hij. Een half leven lang hebben ze samen gespeeld na school, in weekends en vakanties. Bovendien zitten ze ook nog eens samen in de klas. Soms heeft hij wel eens last van een overdosis Jozefien. Zoals nu bijvoorbeeld.

Maar Jozefien doet alweer gewoon.

‘Waarom neem je ook zo’n stom baantje?’ vraagt ze.

‘Voor het geld natuurlijk’, zucht Tobias. ‘Mijn verlanglijstje is bijna een meter lang. En mijn zakgeld is al op als ik één keer naar de film ga.’

‘Je moet een baantje zoeken dat beter betaalt’, vindt Jozefien. ‘En dat niet zo stom is.’